

Cor agre

Carles Ribera / cribera@presencia.cat

Qui va matar la Nola?

A principis del mes de maig vaig tenir la mala sort que l'editora Isabel Martí em fes arribar un exemplar d'un totxo de prop de 700 pàgines titulat *La veritat sobre el cas Harry Quebert*, d'un tal Joël Dicker. El llibre ha arribat al mercat fa un parell o tres de setmanes i ja s'ha enfilat als primers llocs de les llistes dels més venuts. Carai, totes li ponen a la senyora Martí, siguin *sanxespinyols*, avis de cent anys, *wonders* o vides articulades. Dic que vaig tenir mala sort perquè el volum té el gruix ideal, tant en paper com en intensitat narrativa, per convertir-se en lectura ideal per a les vacances. I ara què faig per trobar un llibre tan escaient com a lectura canicular?

Bromes a banda, el jove Joël Dicker ha incorporat un altre títol de pes a la llarga tradició de la novel·lística dels Estats Units, fet especialment meritori tenint en compte que l'obra està escrita en francès i l'autor és suís. Cap problema. En el cosmopolita món actual ja no cal fer, a l'estil Nabokov, una immersió prèvia en la llen-

RAMON BUCH

gua de Twain o Hawthorne per escriure, si no la gran novel·la americana, sí una gran novel·la d'estil americà. Aquí, un jove escriptor bloquejat investiga la mort d'una adolescent, tres dècades abans, en una vila de New Hampshire, presumptament a mans d'un altre escriptor, mentor i amic del protagonista. Flaire de clàssic.

Els que hi entenen han comparat *La veritat sobre el cas Harry Quebert* amb mestres com John Irving, Philip Roth o John Grisham. Paral·lelament, amb una barreja d'ironia i desconcert, Dicker admet que l'emmirallen amb alguns autors que no ha

llegit. Potser cometré un sacrilegi però a mi em recorda més algunes sèries actuals com *The Killing* o *Broadchurch*, on la investigació d'un crim amb adolescents pel mig esbudella una societat tancada i alhora s'en-

dinsa en les profunditats de les intimitats humanes de manera contundent i alhora sensible. Ja em perdonaran si comparo un producte literari potent amb dues sèries de televisió. Ho faig amb la millor intenció en uns temps en què les grans històries són a les pantalles petites amb una durada d'entre tres quarts i una hora per sessió. *La veritat sobre el cas Harry Quebert* demana a crits una adaptació televisiva de qualitat. Però abans llegiu aquesta trama. Busqueu una bona ombra. Quedareu clavats a la gandula. Qui va matar la Nola Kellergan? Patiu, patiu.

“Els que hi entenen comparen “La veritat sobre el cas Harry Quebert” amb mestres com Irving, Roth, Grisham

El quadern

Tura Soler / tsoler@presencia.cat

La tranquil·litat que no ens deixa viure tranquils

Els periodistes, en general, estem avesats a utilitzar algunes expressions i/o eufemismes que, si ens aturéssim a pensar, eradicariem per ridículs. M'hi han fet pensar els titulars, repetits, corresponents al balanç de la nit de Sant Joan passada. Gairebé a totes els mitjans hi veïem amb lletres grosses: “Nit de Sant Joan tranquil·la a Catalunya”. Després la informació aportava que els bombers havien hagut de fer 750 serveis (que en deu hores no són poca co-

sa) per apagar focs i que el 112 va haver d'atendre 2.495 trucades d'emergència. D'entrada, ja es pot veure que ni els bombers ni els operaris del 112 (que segur que van fer perdre la paciència a més d'un que els trucava amb els seus interrogatoris innecessaris), ni els seus usuaris no la van tenir gaire tranquil·la, la nit. Si avancem paràgrafs per sota del titular de la tranquil·litat es veu que hi ha hagut esbatussades que han acabat amb detinguts i hospitalitzats, un reguitzell de gent amb punts de sutura i benes pertot arreu a causa dels petards que els han esclatat pels morros, que han xocat autocars i cotxes i s'han hagut de tallar carreteres... I vés a saber les incidències antitranquil·litat (atracaments, robatoris i saquejos de cases, per exemple) que s'han produït i que no han transcendit. A casa mateix, vam patir un succés increïble però cert: ens vam quedar sense aigua per una rebotada de la canonada.

Sembla que no té relació amb la revetlla però n'es conseqüència directa. La canonada la va rebentar el gos provant d'amar-se literalment sota terra perquè el so dels petards que li arribava de lluny (té les orelles finíssimes) el tenien tan aterrit que va embogir, literalment. Conclusió: tranquil·litat no és la paraula adient. Adoptem aquest terme, en definitiva un eufemisme, per no dir que no hi ha hagut mortalitat de resultes de la revetlla.

I un altre tòpic que sovint es veu escrit quan han matat algú, quan han estomacat un ancià, han tirotejat la policia, han assaltat... “Es tracta d'un cas aïllat”, solen sortir a dir els responsables de la seguretat en un estrany intent de tranquil·litzar la població. No veig quin consol donen, sobretot a les víctimes! I què vol dir aïllat? En el temps?, en l'espai? Més valdria que s'aïllessin a rumiar com fer-ho per evitar que se'ls acostin en temps i espai els casos.

“Ja es pot veure que ni els bombers ni els operaris del 112 ni els seus usuaris no la van tenir gaire tranquil·la, la nit